

είχε παίξει. 'Ο Τιγιά, βλέποντάς τ'ό διαταγμό μου, συνέχισε:

—Δέν σου είχα ποτέ μιλήσει γι' αυτήν. Θα δής, είνε πολύ χαριτωμένη και θα σέκάνη εύθυσιμένο. "Άλλωστε, δέν θα σάς λείψει τίποτε. Είμαι, καθώς βλέπετε, άρκετά πλούσιος, ώστε να σάς εξασφαλίσω την εύτυχία σας. Μά πριν να σου την παρουσιάσω, ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. Είν' ελεύθερη ή καρδιά σου; Μπορείς ν' αναπήσης την κόρη μου;

—Ξέρεις, Φρέντ, ότι πάντα ήμουσι ειλικρινής. Γι' αυτό και τότε του άπάντησα με θάρρος:

—Κύριε Τιγιά, λυπούμαι πού θα σός κάνω να στενοχωρηθήτε. 'Άλλ' από σπουδαστής άκόμα, είμαι τρελλά έρωτευμένος με μια συμφοιτήτριά μου. Ξέρω ότι δέν ενδιαφέρεται για μένα κι' ώστόσο σ'ότος δέν είνε λόγος πού να μέ κάνη να πάψω να την αγαπώ. Φοβούμαι λοιπόν μήπως κόνω δυστυχισμένη την χαριτωμένη κόρη σας.

—"Άς τή ρωτήσουμε και την ίδια, μου άπάντησε κι' έγενψε σ' έναν ύπρητέη.

Και τότε συνέθε κάτι, πού δέν μπορούσα ποτέ να φαντασθώ. Στήν είσοδο του διαματίου φάνηκε ή ώμορφη σωμαθήτριά μου, πού τόσο μ' είχε βασανίσει. Άχτινοβόλουσε από τή χαρά και μου άπλωνε και τά δυό της χέρια για να φιλήσω. 'Εγώ είχα ζαλισθί από την εύτυχία μου και δέν μπορούσα να σονέλω από την συγκίνσή μου. 'Εκλαιγα, γελοούσα και τέλος έσφιξα στην άγκαλιά μου εκείνη την εσθήη ώμορφή, πού είχε παίξει ένα χρόνο τώρα με τόν έρωτά μου.

Καθώς μου έξηγησαν κατόπι, εκείνη είχε βάλει τόν πατέρα της να γνωρισθί μαζί μ' ου και να γίνη φίλος μου μ' ένα ψευτικό όνομα, για να μου πόρση να καταλάβη άν την αγαπώ πραγματικά.

'Αρραβωνιαστήκαμε με την Λουσι ντέ Τολεράν, όπως ήταν τ' αλήθινό όνομά της και περάσαμε ένα χρόνο τρυφερής αγάπης. 'Ο πατέρας της μάς κυβάρωνε και θα έλεγε κανείς ότι ή εύτυχία μας του έδινε δυνάμεις και τόν έκανε να θέλη να ζήση πού πολύ. Μά όλα τά πράγματα έχουν μια μέρα κάποιο τέλος.

Άίγιες μέρες πρό του γάμου μας, έλαθα ένα άνώνυμο γράμμα, στο όποιο μου κατηγγέλλετο ότι ή Λουσι μ' άπατούσε με μια παλιά γνώριμία της, πράγμα πού δέν άργησα κιόλας να έξακριώσω. Με πληγωμένη τότε την καρδιά, έκοψα κάθε σχέση με τους ντέ Τολεράν κι' άρχισα να γλεντάω, για να ξεχάσω τή λύπη μου.

—'Ενα βράδυ του έπόμενου χειμάνος, άκρίβδης μια τέτοια παγωμένη βραδιά, την ώρα πού γυρίζα άργά στο σπίτι μου μεθυμένος, είδα να με πλησιάζη ένας άνδρας:

—Κύριε, κύριε, μου είπε με κλαψιάρικη φωνή, λυπηθήτε με! Λυπηθήτε τó παιδί μου...

'Εκείνο τόν καιρό όμως είχα γίνει κακός! Μισούσα όλο τόν κόσμο! Καθώς ήμουσι ζαλισμένος από τó κρασί, τόν έσπρωξα βάνουσα κι' άνοιξα τήν πόρτα μου. 'Ο άγνωστος έπεσε πάνω στο χιόνι! Κι' έκε' τόν βρήκαν τó πρωί οι ύπρητές μου πεθαμένο από τó κρύο. Ήταν ένας καλυμμένος γέρας και γι' αυτό έκριναν καλό να μέ είδοποιήσουν. Φαντάσου τώρα τή θλίψη μου, όταν αναγνώρισα τόν πατέρα της Λουσι ντέ Τολεράν! 'Ο δυστυχισμένος εχ' έρθει εκείνη τή νύχτα κρυφά για να με παρακαλέσει να συγχωρήσω τή Λουσι, πού είχε μετανοήσει γι' αυτή την έπιπολασιότητα της.

Μά εγώ δέν τόλημσα πειά να παρουσιασθώ μπροστά της, φοβόμου ν' άντικρύσω τó βλέμμα της!

Καταλαβαίνεις τώρα για ποιά λόγο άντριχιάζω, όταν άκούω μία φωνή μέσα στην παγωμένη νύχτα να μέ παρακαλή. Μου θυμίζει άμέσως τήν τραγική βραδιά τού θανάτου του άτυχου πατέρα της αγαπημένης μου Λουσι.

Κι' αυτός ήταν ό λόγος άλλωστε πού δέν ξαναάφηρα ποτέ πειά στη ζωή μου.

ΑΝΤΡΕ ΣΩΜΙΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

«Στό βίο ενός άνδρος υπάρχουν δυό περίοδοι, κατά τις όποιές δέν μπορεί να καταλάβη μία γυναίκα: Τήν μία, όταν είνε άνύπαντρος και τήν άλλη, όταν παντρευτή!»

Κάποτε, ένας δάσκαλος, ό όποιος είχε χωρίσει τρεις γυναίκες, έλεγε στους μαθητάς του:

—'Η γλώσσα πού μιλάτε, λέγεται «μητρική», γιατί σπανίως σωμαίνει να τήν μιλήσ ό πατέρας σας.

—'Ενας Σκωτζέζος κυνικός λέγει:

«Όταν μία γυναίκα άπλώνει τó χέρι της σ' έναν άνδρα, εκείνος πρέπει να βάλη τó δικό του στην τσέπη του!»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Σ τó πτηνοπωλείον.
'Ο πελάτης.—Είπες ότι αυτός, ό παπαγάλος έχει μάθει να βρίζει στα γερά;
'Ο πτηνοπώληγ.—Μάλιστα, κύριε. 'Αν ήκε πριν σ' έναν... παπά, τού όποιου είχαν περικόμει τó μισθό!...

Σ η μεία τών καιρών.
'Ο δάσκαλος.—"Άν ένας έργάτης τελειώση μια δουλειά σ' έξη μέρες, σε πόσες μέρες θα τήν τελειώσουν ζήη έργάτες;
'Ο μαθητής.—Δέν θα τήν τελειώσουν ποτέ.
'Ο δάσκαλος.—Ποτέ; Πώς ποτέ;
'Ο μαθητής.—'Απλούστατα: Οι έξη έργάτες θα κάνουν άπεργία!...

Τίμια πληρωμή.
'Ο δικηγόρος.—Τί θα μου δισαρ άν άποδείξω τήν άθωότητα σου για τήν κλοπή πού σε κατηγόρησ;
'Ο λαοποδύτης.—Τά μισά, απ' όσα έγω κλέμει!

Μεταξύ φίλων.
'Άστα, φίλε μου.—'Επαθα ένα καζό μ' ένα κορίτσι στην πλάξ, πού δέν λέγεται: Τήξ έκανα κόρτε και έκείνη άμέσως φώναξε έναν πόλιμαν.
—'Εσύ είσαι τυχερός 'Εγώ κορτάριζα στην πλάξ ένα άλλο κορίτσι κι' άμέσως φώναξε έναν... παπά!...

Μεταξύ άρραβωνιασμένων:
'Εκείνη.—'Ορίστε! Πάρετε πίσω τόν άρραβώνα σας. 'Αγαπώ έναν άλλου.
'Εκείνος.—'Όστε έ-σι, έ: Μπορείς να μου δώσης τ' όνομά του και τήν διεύθυνά του;
'Εκείνη (τρομαγμένη).—Σκοπέεις να τόν σκοτώσης;
'Εκείνος.—'Όχι, να τού πουλήσω τó σε χτυλίδι.

Σ τó δικαστήριο:
'Ο πρόεδρος.—'Ισχυρίζεσαι ότι ό κατηγορούμενος, σούκλεψε τήν όμπρέλλα, έδώ και δυό μήνες;
'Ο κατηγορός.—Μάλιστα κύριε πρόεδρε.
'Ο πρόεδρος.—Και γιατί δέν τόν μίηυσε τόσο καιρό;

'Ο κατηγορός.—Γιά... να προλάβη να μου τήν επιδιωρώση, κύριε πρόεδρε!...

Μεταξύ έρωτευμένων:
'Εκείνη.—Και μετά τόν γάμο μας θα έξακολουθής να μ' αγαπάς, χρυσό μου;
'Εκείνος.—'Ότε σιζήτησι, αγάπη μου: Δέν μπορείς να φαντασθής πόσο μ' άρσούν ή παντρευμένης!

Μεταξύ φίλων:
—'Εμαθα πώς σωμαψήσε ύπερβολικά τήν Καίτη...
—'Ανοησίες! Δέν θέλω πειά ούτε να τή βλέπω.
—'Τσακωθήκατε λοιπόν;
—'Όχι, Παντρευθήκαμε.

'Η χήρα.—Μπορείτε να μου πητε πόσο χρονών είμαι;
'Ο νεαρός φίλος της (με διαταγμό).—Μά υποθέτα...
'Η χήρα.—Πρέπει όπωσδήποτε να σχηματίσετε μια γνώμη. Κυττάξτε με καλά!

'Ο νεαρός φίλος της.—'Εχω σχηματίσει πολλές κυρία... 'Εκείνο όμως τó όποιον με άπασχολεί, είνε άν πρέπει να σάς κάνω δέκα χρόνια νεώτερη για τήν ώμορφή σας ή δέκα χρόνια μεγαλύτερη για τήν έξυπνάδα σας.
Κόκκαλο ή χήρα.

Σ τó σχολείο:
'Ο δάσκαλος.—Τί θα τή τιμότης;
'Ο μαθητής.—Νά κρατάμε τήν ύπόσχεσί μας.
'Ο δάσκαλος.—Και σωφροσύνη;
'Ο μαθητής.—Νά μόν τήν έκτελούμε ποτέ.

—'Είνε αλήθεια, μπαμπά, ότι τά μεγάλα αυτιά, σημαίνουν γενναιοδωρία;
—Ναί, παιδί μου: Γενναιοδωρία... τής Φύσεως!

